

Bled in prepaden se je vrnil Jožek domov, ravno ko je šlo solnce k večernemu počitku. Srečata se z mamo.

»Kaj pa ti je, Jožek?«

»Bolan sem. Glava me boli.«

»Boš pa moral v posteljo, bo najboljše.«

Jožek gre za mamo.

To nesrečno žganje! Vso noč ga je bolela glava, neznosna žeja ga je mučila, spati ni mogel. Oh, da bi bilo že skoro jutro! Kako so vendar ponoči dolge ure, kadar človek ne more spati! Strašno!

Drugi dan je bilo pač že malo bolje, a ne še popolnoma. Vse je Jožka bolelo: glava, roke, noge, život. Jed mu ni dišala kakor prejšnje dni. Potem pa še tisti strah: Kaj, ko bi naši zvedeli, odkod moja bolezen!

Nekaj groznega sta bila tista dva dneva v Jožkovem življenju. Bolezen je minula; starši niso zvedeli nič, tovarišem tudi ni nič povedal, kako je hotel igrati »zares« pijanca. V Jožkovi glavi pa živi še danes spomin na tisti nesrečni čas.

In prav je, da živi. Zakaj od tistega dne Jožek — danes že dvajsetletni vojak-korenjak — ne pokuši nobene opojne pijače več in pravi, da je tudi zanaprej ne bo.

Svojo nezgodo je zaupal samo meni in je končal z besedami: »Takrat sem spoznal, da je pijanec najbolj nesrečen revež na svetu.«

J. E. Bogomil.

Naše igre na paši.

O, kako je bilo takrat prijetno, ko smo pasli. Naj vam malo opišem naše pastirsko življenje.

Vsako popoldne smo gnali živino tja v tisti priljubljeni Kravjek. Zakaj se ta kraj tako imenuje, ne vem. Večkrat sem slišala, da je bil nekdanj tukaj grad, ki se je tako imenoval. Nekoč smo res našli nekoliko zidu, ne vem, ali je bil to ostanek tistega gradu, ali kaj. Ta Kravjek je na zelo lepem kraju. Leži

sredi gozda, proti solncu obrnjeni rebri. Doli v dolini pa žubori bister potoček. Na tem travniku ni bilo mnogo paše, pa vendar je bila živina tako mirna, da je ni bilo treba iti nikoli obračat. Kakor mi, je tudi živina od veselja poskakovala, kadar smo jo gnali v Kravjek. Tam smo se igrali vsakovrstne igre. Vse priprave za te igre smo nesli s seboj. Včasih pa, kadar je bilo treba preveč nositi, je pa naložil naš Stanko in peljal v »karoli« vse tiste ropotije.

S seboj smo vzeli: knjige, papir in svinčnike za šolo. Vzeli smo tudi šivanje, da smo se me deklice igralle šivilje. Nadzornica je bila moja sestra Mici, ker je bila najstarejša med nami. Mamo smo naprosili, da so nam dali mnogo kruha, ker smo se igrali tudi prodajalnice. Kruh smo imeli za sir. Hrušek pa jabolck in drugega sadja smo pa sami naklatili pri kozolcu. To smo pa prodajali za meso. Mesto salame smo pa kupili v prodajalni za osem vinarjev »pelenovega cukra«. Prodajali pa smo tudi žganje in vino. Pa kakšno je bilo to žganje — kaj si boste mislili. Za žganje je bila voda, ki smo jo dobili v že prej omenjenem potočku. Za vino smo pa izprosili od mame pol litra jabolčnika. Včasih smo imeli tudi gostilno. Za natakario sem bila pa največkrat jaz.

Ko smo se tako vsi srečni in zadovoljni veselo igrali, je prav hitro potekal čas. Naenkrat se je zmračilo. Tako radi bi se bili še igrali, pa smo morali pospraviti svoje reči. Preden smo odšli in zapustili preljubljeni Kravjek, smo se postavili v krog in zapeli. Malka in jaz sva peli sopran. Dragica in Stanko pa alt. Mici pa tretji glas. Drugi ostali so nas pa poslušali. Tudi Rozika ni hotela molčati. Ta pa je basirala, da nas je vedno motila. Vsi smo jo prosili, naj bo rajši tiho, a ona se ni dala pregovoriti, ampak je dalje basirala. Najrajši smo peli tisto cigansko:

Sirota jaz okrog blodim,
ubog ciganski otrok

O, kako prijetno je bilo tedaj, pa nismo vedeli, da ie ...

Milka Plantaričeva.

